

Folketingets Erhvervsudvalg

ERHVERVS MINISTEREN

04. maj 2020

Besvarelse af spørgsmål 1 ad L 181 stillet af udvalget den 29. april 2020.

ERHVERVS MINISTERIET

Spørgsmål:

Vil ministeren kommentere henvendelsen af 29/4-20 fra Steen Mejlgaard om Rejsegarantifonden, jf. L 181 - bilag 1?

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Tlf. 33 92 33 50
Fax. 33 12 37 78
CVR-nr. 10092485
EAN nr. 5798000026001
em@em.dk
www.em.dk

Svar:

Steen Mejlgaard er ved henvendelse af 29. april 2020 kommet med en række bemærkninger til den foreslåede ændring af tilbagebetalingsmodel under Rejsegarantifondens dækningsområde.

For det *første* spørges der til, om man lovligt kan pålægge enkelte rejseudbydere en kollektiv tilbagebetalingspligt på et ekstraordinært lån, som den enkelte rejseudbyder ikke har ønsket eller ikke gør brug af. Jeg kan oplyse, at al lovgivning, som fremsættes af enhver siddende regering for Folketinget, gennemgår en juridisk vurdering hos Justitsministeriet samt hos de relevante ressortministerier.

For det *andet* spørges der til, hvor meget der allerede er udbetalt, og hvor meget der allerede indgår i den kollektive hæftelse. Pr. den 29. april 2020 var der udbetalt 18,1 mio. under den kollektive ordning.

For det *tredje* spørges der til, om der ligger latente udbetalinger fra perioden, som ikke er aktiveret endnu. Ja, der ligger ansøgninger hos Rejsegarantifonden, som endnu ikke er færdigbehandlet og derfor ikke er udbetalt endnu. Alle ansøgninger, Rejsegarantifonden modtager fremefter, og som vedrører perioden til og med 13. april, vil falde under den kollektive ordning.

For det *fjerde* spørges til, hvorfor netop denne branche pålægges et kollektivt ansvar, samt hvorfor der ikke ydes direkte tilskud. Regeringen står ved, at en kollektiv tilbagebetalingsmodel var den bedste løsning i den første periode, hvor alle rejser blev indstillet fra den ene dag til den anden, hvilket gjorde det vanskeligt for de berørte rejseselskaber at nå at begrænse sine tab. Det er fortsat regeringens vurdering, at en tilbagebetalingsmodel, hvor

hele eller størstedelen af tilbagebetalingen skulle pålægges de enkelte medlemmer af Rejsegarantifonden, som har fået udbetalt dækning af deres tilbagebetalinger til kunderne, ville øge antallet af konkurser på sigt.

Disse forudsætninger har ændret sig i forhold til den anden periode (fra 14. april til 10. maj), hvor rejseudbydere har haft bedre muligheder for at begrænse sine tab. Derved giver det god mening nu at ændre tilbagebetalingsmodellen, så den i højere grad afspejler den enkelte udbyders træk på statsgarantien.

For det *femte* spørges der til rimeligheden i en kollektiv model, hvor rejseudbydere ikke kan opgøre sin gæld, kende til løbende indbetalinger samt den usikkerhed det giver for rejseudbyderen. Andelen af individuel og kollektiv tilbagebetaling er en balance mellem at sikre, at ordningen afspejler den enkelte udbyders træk på statsgarantien, men samtidigt tage højde for, at der er tale om en ordning for hele branchen.

Der spørges for det *sjette* til, hvornår rejsebranchen får mulighed for at være med ved bordet, når væsentlige ændringer for branchens vilkår gennemføres. Branchen har været inddraget løbende gennem processen. Derudover er Rejsegarantifondens bestyrelse sammensat på en måde, hvor personer fra rejsebranchen også er repræsenteret. Dermed er bemyndigelser til Rejsegarantifondens bestyrelse i lovforslaget også en måde, hvorpå branchen kan få medindflydelse.

Til *sidst* spørges til, hvorfor man ikke har løst likviditetskrisen ved en voucherordning som et delement. Jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål 18 ad L 181.

Med venlig hilsen

Simon Kollerup